

Durerea femeiască

Adrian Păunescu

V-am tot iertat, v-am tot acoperit,
Și, să mai amânăm, nu-i înțelept,
Ar fi, să recunoaștem, în sfârșit,
Femeia, n-are, totuși, nici un drept.

Muncim, ca niște sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu,
Și condamnarea de-a ne urâți,
Chiar voi, ce ne iubiți, ne-o dați, mereu.

Stăm în picioare, încă de cu zori,
Și vă mirați că nu mai sunt subțiri,
Dar voi, care vă credeți tot feciori,
De ce nu arătați ca niște miri?

Pe unde ne dați dreptul de-a munci,
Lucrăm istovitor, cu voi în rând,
Din când în când, în burți ne dați copii,
Iar voi plecați la altele, râzând,

Când suferiți, ne cereți lângă voi,
Ori vă-mbățați, ori ați trudit prea mult,
Vă plângem, când vă duceți la război,
Sau când vă speriați, la vreun consult.

Eroic v-am iubit nelegitim,
Și legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateți, ne-nșelați și noi o știm,
Ba, alteori, intram în circuit.

Iar cele care, azi, pe termen scurt,
Vă fură amintirile de ieri,
Își vor plăti plăcerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiași plăceri.

Și, uneori, păcătuim curat,
Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei,
Că însuși Dumnezeu este bărbat
Și nu le înțelege pe femei.

Dar, vai, a fost odată prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost,
Și-acum, ne omorâm sîrguincios

Și zilnic ne distrugem fără rost.

Ne-nvinge viața fără orizont
Și voi ne-nvingeți, într-un mod câinesc,
Trăim ca niște văduve de front
Și mâinile mereu ni se aspresc.

Acum, când auziți acest reproș,
Priviți, fără privire, înapoi,
Încuvințați din cap, mărinimoși,
Și credeți că nu-i vorba despre voi.

Și, totuși, e vorba despre toți
Sunteți la fel de răi și de flămânzi,
Durerea femeiască pentru soți,
E-un credit fără giruri și dobânzi.

Vă e urât cu noi, vă e urât,
Și ne-ați ucide, dragilor bărbați,
Așa că vă rugăm numai atât:
Puteți să ne jigniți, să ne-njurați,
Dar faceți-o cu tonul coborât
Și pân-adorm copiii, așteptați.